

Van azonban még egy érv, amelyet a lélek örök életének a hitével kapcsolatban el kell mondanunk. Hányszor előfordult már az emberiség történetében, hogy egy-egy kiváló emberi nagyságot eltett láb alól a meg nem értés, a szűkkeblűség, vagy a gyűlölet. Olyan könnyűnek látszik kioltani egy ember életének a lángját. Olyan egyszerűnek látszik lepecsételni a követ, amelyet az elhunyt sírjának szájára helyeztek. De nem olyan egyszerű elhallgattatni a halottat! Jézus test szerinti néma, test szerint tehetetlen, de azokhoz a vallásos lelkekhez szólt, akik az ő életén és tanításain keresztül magukévá tették az ő szellemét, lelkiségét, s aszerint élni igyekeztek.

Jézus sírját lepecsételtek és öröket állítottak melléje. Ezzel az intézkedéssel azonban nem lehetett elnémitani őt. Ő szól ma is, velünk van minden jó ügyekezetiünkben, küzködésünkben, szenvedésünkben, de különösen akkor, amikor nemes eszméit igyekezünk megvalósítani. Amikor a szeretet jegyében akarunk élni és azzal Istenországát elérni, Őt tesszük élővé.

Húsvét van. A keresztény világ a halott Jézus helyett az élő Jézus szellemét, lelkiségét hirdeti s annak megvalósítására igyekszik. Az ő testi feltámadásában való kételkedés így vezet el minket a lélek halhatatlansága és örökké ható ereje hitéhez, húsvét igaz lelki tartalmához.

Ne keressük hát őt a holtak között! Ne keressük sírjában se! Aldott lelke itt van közöttünk, szól hozzánk és vezet!

Dr. LŐRINCZY GÉZA

TEMPLOMUNK ŐSE

Csel 1, 12—14; 2, 1

Meg van írva az Apostolok Cselekedeteiben, hogy, miután az Olajfák-hegyén a tanítványok megdicsőülni látták a Mestert, visszatértek Jeruzsálembe, annak a háznak egyik szobájába, amelyben szállva voltak. És mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával és az ő atyjafiaival együtt. Ez volt az ő mindenkori szállásuk, amikor Jeruzsálemben találkoztak. Nem írja a Biblia, de elképzelhető, mert az ember szeret mindig oda szállani, ahol már megszokta és ahol szívesen fogadják vendégül. S bár Jézus szavai szerint az Emberfiának nem volt saját háza, ahova fejét lehajtotta volna, — ennek a jeruzsálemi háznak a gazdája mindig szívesen látta őket.

Ide tért be Jézus, ha elfáradt tanításai közben s nem volt ideje kimenni Betániába Lázár, Mária és Márta házához. Ide jött Nikodemus, a titkos tanítvány, aki nem mert nyíltan Jézus mellé állani, — hogy éjjelenként hallgassa tanításait. Ide jött Mária Magdaléna megsírítani bűneit s kérve Jézust, üzze ki belőle a rosszat. Ide jött az utolsó vacsora alkalmával Jézus, hogy tanítványjaival együtt elkeltse a húsvéti báránnyt. Ide jött Péter, miután kisírta magát afeletti bánatában, hogy megtagadta a Mestert. Ide hozta János apostol fogadott anyját: Máriát, a kereszt alól. Tamás itt talált rá Jézusra, a többi tanítványok között, miután egymagában hiába kereste. Végül ide zárkóztak be áldozócsüörtök után tíz napig a tanítványok, Jézus anyjával és atyjafiaival együtt, amikor úgy érezték, hogy végkép elszakadtak Jézustól. Itt kellett tehát rájuk találon a szentlélek is az első pünköst alkalmával. Ebből a házból indultak ki a Jeruzsálem előtti térre, erőt és bátorságot, szóközi készséget nyerve az itt beléjük szállott szentlélektől. Az ehhez a házhoz való hűségnek lett egyik eredménye az első három-ezer lélek, amely felvette a keresztiséget s belőlük alakult meg az első keresztény gyülekezet.

Ez a ház az őse minden keresztény templomnak: a mienknek is. Ennek a kicsiny imateremnek, amelyben mostanig imádkoztatok... Nem a római hatalmas Szent-Péter-temploma, mely az apostol sírja felett épült; nem a londoni Szent Pál-katedrális, melyet ennek a versenytársául épített az angol hivatalos egyház. — Nem az agyonkőcsipkézett kölni-dóm, amelyben a szem elvész a cifra faragványok között s a lélek közben elfelejt imádkozni; még csak nem is a jeruzsálemi templom, amelyben Jézus gyermekkorában a papokkal vitakozott s amelyből ő, földi életének utolsó ünnepén kiűzte a kufárokat.

Jézusnak ez a kedves tartózkodási helye. Ez a tágas szoba az őse a mi imaházunknak. Annak az imaháznak, amelybe mostanig járt a magvető, áldást kérni munkájára. De ide jött akkor is, amikor nem teremte meg a föld a húsz-harminc-, vagy hatvanannyit, amit belévetett. Nem teremte meg, mert leforázta a fagy, elverte a jég, vagy megszalta a szárazság. Ide jött áldást kérni Isten szolgájától a házasságkötésre, beavatni gyermekét az unitárius anyaszentegyházba s elsíratni halottait, mikor már a föld alá kerültek, lelki üdvösséget kérni számukra. Ma is itt talál benneteket a szentlélek, pedig nincs is pünkösöd. Itt érintették meg szíveteket a „kettős tüzesnyelvek“, valahányszor arra gondoltatok, hogy új, tágasabb házat: templomot kell építenetek az Isten tiszteletére, saját lelketek épülésére s hogy mindnyájan, egy akarattal valátok együtt, bizonyítja az, hogy a leégett templom íme újra felépült. Öröm volt számunkra, ahogy falai emelkedtek s hisszük, hogy tornya is fel fog magasodni, hogy onnan szóljanak majd harangjaink, hirdetve a békét: a vallásos lélek és a becsületes munka áldott, közös békéjét.

Hiszük, hogy ez a mi kis imaházunk is tiszteletbentartott őse lesz az új templomnak, amelyben ezután fogunk imádkozni. Mert mint az ősök, akiket tisztel az ember, ez az ős is megérdemli a tiszteletet és az áldást.

Az új templom őse azonban kötelez is bennünket valamire. Kötelez elsősorban arra, hogy az új templomban méginkább egy szívvel-lélekkel foglalatossak legyetek az imádkozásban, igehallgatásban. E háznak gazdája Isten. Van-e kétség felőle, hogy szívesen lát a gazda? Szívesen látna ő akkor is, ha nem volna fejeteket ahová lehajtanának, mint huszonzét évvel ezelőtt, amikor leégett a régi templom, ősi otthonaitokkal együtt. A falú már felépült. Sokkal szebbek az új házak, mint a régiak voltak. De azért akad gond, bánat, aggodás ezután is. Terhe mindig lesz a léleknek s a test is elfárad. Jó tudni, hogy van egy közös ház, amelynek a gazdája minden hívő lelket szívesen lát, meghallgat, meggyógyít. Jó tudni, hogy van egy hely, ahol mindig találkozni lehet a Mesterral és együtt lehet imádkozni vele: „Atyám, ha lehetséges...“ De nemcsak jó tudni, hanem kötelességünk is vasárnaponként, ünnepnaponként látogatni, az új templomot.

Oh, szálljon ez új hajlékban a mi mennyei Atyánkhoz dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás mindörökké. Ámen.

NYITRAINÉ DEÁK BERTA

KARÁCSONY ÜNNEPÉN AZ URASZTALA MELLETT

Mt 18, 21—22

Az afrikai őserdőben, egy pálmákkal körülvett tisztáson áll egy őszhajú, görnyedthátú, tiszteletet parancsoló férfi, Schweitzer Albert, a nagy emberbarát, tudós teológus, világhírű orgonaművész és orvos, sok-sok ezer segítség után sóvárgó bennszülött meggyógyítója, aki több mint fél évszázadon át Jézus parancsolatait nem csupán ajkain hordozta, hanem magasrendű, hősi életével, nemes cselekedeteivel valóssággá is magasztosította, a Jézus-tanítvány nevezetre a legteljesebb mértékben méltónak bizonyult.

Karácsony van. A lambarenei kórház betegeinek és azok hozzátartozóinak istentiszteletet tart a nagy orvos az idézett evangéliumi szöveg alapján, amelyben Jézus arra inti Pétert, hogy a Jézus-tanítványnak a felebaráti szeretet parancsolatai értelmében nem hétszer, hanem hetvenhétszer is meg kell tudni bocsátania. Ezen a helyen példázatokban lehet az örök igazságokat érthetővé tenni. Ezért úgy prédikál, mint egykor a nagy tanítómester, Jézus. Mondani-ülője egyszerű, tiszta, világos, megragadó, elgondolkoztató és cselekvésre indító. Ime, így hangzik a prédikáció, amely alig néhány mondatból áll.

Reggel azt veszed észre, hogy a szomszéd kecskéje eszi a banánt, amit te magadnak ebédre szedtél. Jézus azt parancsolja neked, hogy maradj nyugton. Csak arra kérd szomszédodat, hogy a téged ért kárt pótolja ki. Ha erre sem hajlandó, gondoldj arra, hogy Isten a te ültetvényedben ad neked annyi banánt, hogy az biztosítja mindennapi kenyeredet.